

den Betragtning, som er bleven opstillet, at man kunde træffe nogle mindre Foranstaltninger i saa Henseende; thi de ville efter min Mening ikke føre til noget Resultat. Jeg skal ikke her komme ind paa Spørgsmaalet om Slagtehus eller ikke; jeg kan kun fastholde, at skulde man ønske at gjenneføre Indførelsen af Slagtehus og Slagtevang, saa hører det ikke til de Ting, som ville være umulige for mig at gaa ind paa. Jeg kan kun anføre det for at være saa meget desto bedre, men jeg tvivler paa, at man vil gaa ind derpaa. Jeg skal endnn gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til det, der blev sagt af en æret Taler angaaende Tidsbestemmelserne i § 3, og jeg skal indrømme, at det maaske kan være rigtigt, at der, i alt Fald med Hensyn til de Haandteringer, som drives om Natten gives særlige Bestemmelser. Jeg indrømmer, at det er rigtigt, og at der derfor maaske bør være en særlig Bestemmelse for Bagere og Slagtere, der drive deres Haandtering om Natten eller i alt Fald meget tidligt om Morgen. Derimod synes jeg nok, det er et Spørgsmaal, om det ikke vilde være at gaa for vidt, overhovedet ogsaa lige overfor andre Næringsdrivende, der drive deres Haandtering om Dagen og ligge i deres Senge om Natten, at give Politiet denne Ret til i Tilfælde, der ikke dreie sig om kapitale Forbrydelser, pludselig at bryde ind til dem om Natten for at anstille Undersøgelser. Jeg tror, det maa erkjendes for at være rigtigt, at disse Undersøgelser som Regel kun udføres om Dagen. Derimod kunde der, som sagt, for de Haandværkere, der arbejde om Natten, være nogen Grund til at gjøre en Undtagelse. Jeg har heller ikke Noget imod, at denne særegne Ret til uden de sædvanlige Formalitetens Sagittagelse og uden de sædvanlige materielle Betingelsers Tilstedeværelse at skride til Husundersøgelser gjøres anvendelig ogsaa paa Landet. Jeg kan ikke se, der kan være Noget i Veien for at indrømme Politiet paa Landet en lignende Ret. Det, der er det Giendommelige ved Bestemmelsen, er for det Første, at det kan gjøres uden Rettskjendelse, og for det Andet, at det kan gjøres, uden at der behøves nogen særlig Mistanke-Grund i det særlige Tilfælde, kan gjøres uden videre som en almindelig Kontrolforanstaltning. Det er det Særegne ved Bestemmelsen, og jeg ser ikke rettere, end at det maa kunne finde Sted paa Landet lige saa vel som i Byerne. Jeg vil blot endnu gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Punkter, der ere blevene fremhævede af ærede Medlemmer, og som jeg hel-

ler ikke har været blind for før, hvad Motiverne ville være tilstrækkelige Vidnesbyrd om, og det er det, at det ganske vist — jeg negter det ikke — maa betegnes som en Slags Konsekvents, at røget og saltet Kjøds Indførelse til Steder, hvor Kontrolten hersker, fra Steder, hvor Kontrolten ikke hersker, er tilladt. Det vilde ganske vist være mere konsekvent ogsaa at forbyde det; men jeg er gaaet ud fra, at det vilde lægge alt for store Hindringer i Veien for Samfærdselen, om det blev forbudt, og saa har jeg fremdeles ogsaa ment, at man nok kunde tillægge den Betragtning nogen Vægt, at der i Virkeligheden var en Del af de Sygdomme, der kunde være Spørgsmaal om, der ikke saa let vilde holde sig i røget og saltet Kjød som i fersk Kjød. Der er jo vistnok ikke saa faa af de Sygdomme, som der her er Tale om, der hidrøre fra saadanne levende Væsener, der findes i Kjødet, og som dog, naar Kjødet undertastes denne Behandling. Ganske vist indrømmer jeg, at det vilde være konsekventere ogsaa at forbyde det, men jeg har troet, at det her Foreslaaede er en Indrømmelse, man maatte gjøre Samhandlens Lov. — Jeg kan derfor nu slutte med at takke de Herrer, der have havt Ordet, takke for den velvillige Modtagelse, jeg i det Hele taget kan sige, at Lovforslaget har faaet her i Thinget. Jeg kan kun gjentage, at det aldeles ikke overraster mig, at Bestemmelserne i § 5 vække megen Betænkelse; men jeg forlanger heller ikke, at Nogen skal gjøre sig fortrolig med denne Tanke paa et Dieblit. Jeg haaber derfor kun, at man ved en fortsat Behandling af Sagen, ogsaa gjennem Udvalg, mere og mere vil klare sig det Spørgsmaal: Hvad maa man fornuftigvis gjøre, naar man vil gjøre Noget, sammenlignet med det Spørgsmaal, om man skal lade være at gjøre Noget?

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til anden Behandling.

vedtoges enstemmig med 44 Stemmer.

Jesßen: Jeg vil tillade mig paa Grund af denne Sags store Betydning og Vigtighed og paa Grund af de vist meget forskellige Meninger, der ere om den, at foreslaa Sagen henvis til et Udvalg paa 9 Medlemmer.